

Caracol (Roberto Paviotti)

In de rubriek Prachtig! probeert Gerard van Duinen uit te leggen waarom hij een bepaalde opname zo geweldig vindt.

Zoek de opname op www.lacadena.nl/prachtig en luister mee terwijl je leest...

DOOR GERARD VAN DUINEN

Titel: Flor de Lino

Muziek: Hectór Stamponi

Tekst: Homero Expósito

Opname Caracol (Roberto Paviotti) zang en gitaar, 1997 (Compás de espera, Epsa 16017)

- 00:00 Niets in deze droevige gitaarklanken doet vermoeden dat we een walsje te horen gaan krijgen.
- 00:19 Caracol zet in met zijn sombere bariton. *Deshojaba noches esperando en vano...* nachten als afgetrokken bloemblaadjes waarin ik tevergeefs wachtte... Is dit inderdaad dat vrolijke walsje waarop ik zo vaak in de milonga gedanst heb? Jazeker! Maar dan op de meest eigenzinnige manier waarop ik een walsje ooit hoorde. Hij proeft lang van elke frase, legt nadruk op de treurigheid van de tekst. De *flor de lino* – het vlasbloempje is prachtig paars in bloei, maar verwelkt des te treuriger.
- 00:56 Het tweede couplet heeft meer wanhoop. Hoor hoe hij het eerste woord van de tweede regel *llena* (vol) extra benadrukt door het direct achter de eerste regel te plakken. De gitaarbegeleiding is nu ritmischer, loopt meer door. De groeiende intensiteit kondigt aan dat er iets gaat gebeuren: het refrein.
- 01:22 Hier zijn we alle zwierigheid van een walsje kwijtgeraakt. De gitaar speelt om de paar maten een ander ritme dat lekker tegen de gewone 1-2-3 ingaat, en soms op een willekeurig moment in de volgende maat lijkt uit te komen. Of uitkomt. Wie zal het zeggen. Caracol zingt de melodielijn ritmisch zo volkomen verknipt, dat het alles bij elkaar een waanzinnig effect heeft. Schitterend. Recht en dan weer krom, linksom en dan weer rechtsom, om uit te komen op een swingende afsluiting. *Ah malhaya* – verdomme!
- 02:08 Een klein tussenspel laat het nummer weer in de rustiger sfeer van het refrein komen. Aan het eind komen de droevigere mineurnoten weer opborrelen.
- 02:22 Paviotti kreeg zijn bijnaam *Caracol* – Slak omdat hij zo lekker langzaam achterin de maat kan zingen. Maar hier doet hij het tegenovergestelde. Een tussensprintje – zonder haast, maar de gitaar heeft moeite hem bij te houden. En met dezelfde truc als in het tweede couplet legt hij nu alle nadruk op *la huella de mi soledad...*
- 02:42 Nog meer expressie. Hoor hoe Caracol de tekst gebruikt om de melodie vorm te geven. En zo extra nadruk op de woorden legt. De gitaar – die hij zelf speelt natuurlijk – houdt de zang in toom, en laat een klein moment van rust ontstaan om weer naar het refrein te gaan.
- 03:04 Het tweede refrein is als het eerste, met maar kleine variaties. De ritmische confrontaties zijn typisch voor Argentijnse volksmuziek, meer dan voor tango. En dat sluit perfect op de tekst aan. Velden met lijnzaadbloempjes kom je in Buenos Aires niet tegen.
- 03:48 Een (klassieke) herhaling van de laatste twee regels van het refrein. Lekker, drama. En op het allerlaatste woord speelt de gitaar niet het slotakkoord, maar pakt nog even de hoofdrol om droevig en berustend te eindigen. ■